ΣυνΑίσθηση_ΕνΣυναίσθηση κι ΑυτοΣυναίσθηση

(Αντώνης Μήλτσος)

Σημ: Το παρόν οσημέραι θα αναβαθμίζεται..

Προοίμιο Α

«Η κλασική γερμανική φιλοσοφία οφείλει βασικά την αξία της στο γεγονός ότι αυτή αναζήτησε και βρήκε ένα δρόμο για εκλογίκευση των αντιφάσεων τής σύγχρονης κοινωνικής ζωής. Αν και παρουσιάζεται σαν μια τυπική φιλοσοφία του πνεύματος, αφηρημένη θεωρία με τολμηρές πτήσεις του στοχασμού και μεταφυσικές ακροβασίες, κατασκευαστικό παιγνίδι του πνεύματος ή φιλοσοφική ποίηση, σύνθεση περίτεχνη και δυσνόητη, ωστόσο αυτή δεν διαμορφώθηκε ξεκομμένη από τη συγκεκριμένη κοινωνική πραγματικότητα. Γύρω απ' αυτήν ακριβώς στρέφονται τα προβλήματα της. Το «πέρασμα» ειδικά από τη διαλεκτική του Kant στη διαλεκτική του Hegel αποτέλεσε ένα ιδιαίτερα σημαντικό γεγονός για τη νέα διαλεκτική, επειδή αυτό αντιστοιχούσε βασικά σε μια απαιτητική κοινωνική πραγματικότητα, που χαρακτηριζόταν από μεγάλες αλλαγές και ανακατατάξεις, με το ξεσήκωμα των λαϊκών μαζών και τη δραστική είσοδό τους στην ιστορική σκηνή καθώς και τις αντιφάσεις που συνεπαγόταν η όλη αυτή κινητοποίηση. Τα πιο σπουδαία προβλήματα, που πρόβαλαν ζωτικά και απαιτητικά μέσα από τη νέα οικονομική και πολιτική ζωή, ήταν η σχέση υποκειμένου και αντικειμένου σαν κυρίαρχη και προβληματική σχέση στη νέα κατάσταση τής δραστικής «ανάμιξης» των μαζών στο ιστορικό γίγνεσθαι, η σχέση θεωρητικού και πρακτικού λόγου, φυσικής και πολιτικής τάξης, αναγκαιότητας και ελευθερίας, συγκεκριμένου ή μερικού και αφηρημένου ή καθολικού (χαρακτηριστικά στην πορεία πραγμάτωσης γενικών σχεδίων σε συγκεκριμένη κοινωνική πραγματικότητα με «όρεξη» για αλλαγή). Η

προσπάθεια, ιδιαίτερα του Kant, να εκλογικεύσει τέτοιες σχέσεις, παρουσιάζοντας τη λειτουργία της γνώσης σαν τακτοποίηση του συγκεκριμένου υλικού της εμπειρίας μέσα από γενικές μορφές του λόγου, είχε σκοπό να πετύχει μια ενότητα της συγκεκριμένης και πολλαπλής πραγματικότητας, πού ωστόσο δεν αποτελούσε και μια ενότητα των αντιφάσεων. Γιατί τις αντιφάσεις αυτός τις θεωρούσε σαν υπόθεση του λόγου. Αντίμαχες μάλιστα θεωρίες της παραδοσιακής δογματικής μεταφυσικής παρουσιάζονταν, με μια τακτική που θυμίζει την αρχή «διαίρει και βασίλευε», θεμελιωμένες με λογικά επιχειρήματα το ίδιο ισχυρά. Η «σκηνοθεσία» αυτή του φιλοσοφικού δράματος, όπως αυτό «παίχτηκε» στην παραδοσιακή μεταφυσική με τις διαμάχες των δογματικών συστημάτων, θα μπορούσε μεταφερμένη στην ιστορική σκηνή να παριστάνει μια διαλεκτική ανάπτυξη του πνεύματος με κινητήρια δύναμη την αντίφαση. Αυτό υπήρξε πραγματικά έργο του Hegel, που άφησε να περάσει μετασχηματισμένη η καντιανή φιλοσοφία σε μια δική του αντικειμενικοποιημένη δογματική μεταφυσική και θεώρησε τη φιλοσοφική γνώση του διαλεκτικού λόγου σαν την ιστορική ανάπτυξη «του όλου πνεύματος στο σύνολο του χρόνου». Αύτός διαμόρφωσε μια ιδεαλιστική διαλεκτική πού κατοχύρωνε εσωτερικά την ενότητα ολικού και μερικού, μια διαλεκτική που ο Marx πολέμησε να τη «στήσει στα πόδια της», δίνοντας έτσι την αποφασιστική ώθηση για μια πορεία ανάπτυξης τής προβληματικής του ανθρώπου σαν εργάτη τής κοινωνίας και τής ιστορίας, πορεία που αναπτύσσεται ακόμα. Μ' αύτό τό νόημα, η εγελιανή διαλεκτική δεν αποτελεί ένα τέλος παρά μάλλον μια αρχή για τη σύγχρονη θετική αντίληψη του ανθρώπου σαν όντος τής πράξης, που «αποδείχνει την αντικειμενική ορθότητα των ιδεών, εννοιών, γνώσεων, τής επιστήμης του ανθρώπου».....

.....'Αντιπροσωπεύει τάχα η τακτική του Kant μια κριτική αφετηρία στη σύγχρονη ιστορία τής διαλεκτικής; Και είναι αλήθεια πως ή τακτική του Hegel, αποβλέποντας στην αναίρεση τής καντιανής κριτικής πάνω στη μεταφυσική, πετύχαινε καθαρά έναν «αιχμαλωτισμό» του πνεύματος μέσα σ ' ένα κλειστό διαλεκτικό σύστημα, ανεπίδεκτο κριτικής ;.....
Σαν «διαλεκτική» εννοούμε εδώ τήν πορεία εκείνη με την οποία περνάει η σκέψη από ορισμένες προτάσεις που αφορούν κάτι το

προσδιορισμένο σε προτάσεις που αφορούν το απροσδιόριστο (όπως με τη σχέση αιτίας και αποτελέσματος). Κατά τον Kant υπάρχουν τρεις τρόποι να σκεφτόμαστε το απροσδιόριστο, κι αυτοί συμπίπτουν με τις τρεις κεντρικές ιδέες τής παραδομένης μεταφυσικής (πού διαρθρώνεται σε ορθολογική ψυχολογία, κοσμολογία, θεολογία) : ψυχή, κόσμος καί θεός. Ειδικά στην περιοχή τής ορθολογικής κοσμολογίας το πέρασμα από προσδιορισμένα, παρατηρητά φαινόμενα στο σύνολο των όρων που τα προσδιορίζουν και μαζί στο έσχατα απροσδιόριστο (απόλυτο) οδηγεί στα προβλήματα 1) αν ο κόσμος έχει μια αρχή στο χώρο και στο χρόνο, ή αν αυτός είναι άπειρος, 2) αν υπάρχουν απλά στοιχεία των σύνθετων ουσιών, ή αν το καθετί είναι σύνθετο, 3) αν υπάρχουν στον κόσμο αιτίες που ενεργούν ελεύθερα, ή αν το καθετί είναι φύση και διέπεται από αναγκαιότητα, και 4) αν υπάρχει στη σειρά των αιτίων του κόσμου ένα αναγκαίο ον, ή αν τίποτε δεν είναι αναγκαίο και το καθετί είναι τυχαίο. Τα προβλήματα αυτά δεν επιδέχονται μια αποφασιστική λύση για χάρη τής «θέσης» ή της αντίθεσης» και έτσι η ορθολογική κοσμολογία παγιδεύεται μέσα σ' ένα αξεδιάλυτο πλέγμα αντιφάσεων. Αλλά η διαμάχη αυτή του λόγου θεωρείται τελικά χωρίς αντικείμενο, γιατί ό «κόσμος» προϋποτίθεται σ' αυτήν σαν έννοια αντικειμένου, μια έννοια του λόγου, απλή ιδέα, που δεν έχει καμιά αντιστοιχία στη δομή της πραγματικότητας και δεν ανταποκρίνεται σε καμιά δυνατή εμπειρία....» (Θεόφιλος Α. Βέϊκος, KANT-HEGEL ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ)

....

Κατά την «ορθολογική» Κοσμολογική εξερεύνηση προκύπτουν: η εξερεύνηση του Απροσδιόριστου να αντιπαραβάλλεται, να αντιπαρατίθεται και να αντιπαλεύει το Προσδιορισμένο και η Πραγματικότητα ή Φύση, με τη ΜεταΦυσική.

Τούτο είναι το Εγχείρημα και η Γνωσιολογική αφετηρία-προέκταση, του εν λόγω πονήματος.

Όμως η ανάγκη της σχετικής αναζήτησης είναι πρακτική, αφού από τη διαλεκτική της διαδικασία, με τη σφραγίδα της Ελεύθερης Βούλησης και των διανοητικών δεσμεύσεων ή κατηγορημάτων της, κανονιστικών ή απλά αισθητικών δυνατοτήτων, προσδιορίζεται προφανώς, ...ή και συν/διαμορφώνεται ενδεχόμενα το παρόν κι η καθημερινότητα, ...με τις εγγενείς προεκτάσεις βέβαια Ιστορικότητας, Εντελέχειας και Εντροπίας.

Υπό την προϋπόθεση* βέβαια, ...της «**Άπειρης** Υπερκείμενης **οργανικής** ομοιομορφίας και της νομοτελειακής της ενότητας, συνέπειας και συνέχειας»**.

....

* Αρχιμήδης: «*Δος μοι πα στω και ταν γαν κινάσω.*»

Με το εν λόγω απόφθεγμα, αφενός ξορκίζεται το **Χάος,** καθόσον χωρίς οργανικές σχέσεις δεν υφίσταται υποκείμενη Συναισθητική πραγματικότητα, με Ε_ξουσιαστικές εγγενείς αρμοδιότητες Νομοτέλειας ή Νομο_Τέλειας, ...ούτε Υπερ_κείμενη ούτε Υπο_κείμενη και, αφετέρου με το εν λόγω, «προκαλείται» το **Άπειρο** από τη **Συναισθητική** γνωστική ικανότητα του Homo Sapiens, που ορρωδεί μόνο απέναντι του Χάους...

Εκ τούτου, του **ικανού και αναγκαίου συμπαντικού κανόνα, αντλείται και αρδεύεται η

Συναισθητική, η Ελευθερία και η διαλεκτική των Υπο_κείμενων Οργανισμών...

....

Τα παραπάνω λοιπόν είναι ο αφετηριακός λόγος της ΣυνΑισθητικής προσέγγισής μου, στην Κοσμολογική πρόσληψη και περαιτέρω στην Πολιτική δράση.

Προοίμιο Β

......

Α. Η ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ

α. Ἡ ἔννοια ὡς τοιαύτη.

§ 163.

Ἡ Ἔννοια ὡς τοιαύτη περιέχει τὰς ἀκολούθους στιγμάς, 1) τὴν Καθολικότητα (Allgemeinheit) ὡς ἐλευθέραν ἰσότητα πρὸς ἑαυτὴν ἐν τῷ διορισμῷ αὐτῆς, 2) τὴν Μερικότητα (Besonderheit), τὸν διορισμόν, ἐν ᾧ τὸ καθολικὸν διαμένει ἀδιαταράκτως ἴσον πρὸς ἑαυτὸ καὶ 3) τὴν Ἀτομικότητα (Einzelheit) ὡς τὴν ἐφ' ἑαυτῆς ἀνάκλασιν τῶν διορισμῶν τῆς καθολικότητος καὶ τῆς μερικότητος· ἡ ἀρνητικὴ δ' αὕτη ἑνότης μεθ' ἑαυτῆς εἶναι τὸ **καθ' ἑαυτὸ** καὶ **πρὸς ἑαυτὸ διωρισμένον** καὶ συνάμα ταὐτὸν ἑαυτῷ, ἤτοι καθολικόν.

Σχόλιον. — Ὡς ἔννοια συνήθως ἐννοεῖται ἡ ἀφῃρημένη καθολικότης, ἢ ἡ γενικὴ παράστασις. Οὕτω γίνεται λόγος περὶ ἐννοιῶν χρώματος, φυτοῦ, ζῴου κ. λ., αἵτινες σχηματίζονται δι' ἀφαιρέσεως τοῦ μερικοῦ στοιχείου, ὅπερ διακρίνει ἀπ' ἀλλήλων τὰ διάφορα χρώματα, φυτὰ κ.λ. καὶ διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ κοινοῦ αὐτῶν χαρακτηριστικοῦ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἡ διάνοια παριστᾷ τὴν ἔννοιαν· καὶ εὐλόγως ἡ ἐμπειρία θεωρεῖ τοιαύτας ἐννοίας μόνον ὡς κενὰς μορφὰς καὶ σκιάς. — Τὸ καθολικὸν τῆς ἐννοίας δὲν εἶναι κοινόν τι ὑπάρχον καθ' ἑαυτὸ ἔναντι τοῦ μερι-

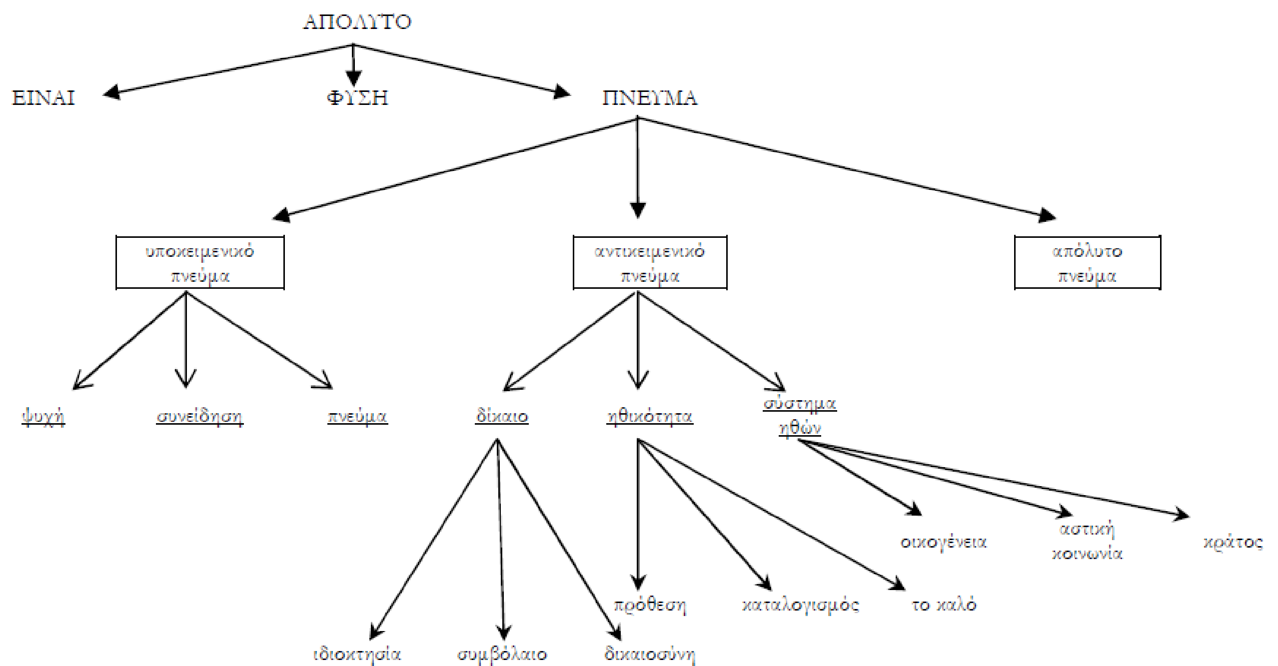
κοῦ, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μερικεύει καὶ εἰδικεύει ἑαυτὸ καὶ εἰδικευόμενον δὲν ἐξέρχεται ἑαυτοῦ καὶ οὐδὲν ἀποβάλλει τῆς καθαρότητος ἑαυτοῦ. Εἶναι σπουδαιότατον θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς ν' ἀποφεύγωμεν τὴν σύγχυσιν τοῦ ἁπλῶς κοινοῦ πρὸς τὸ καθολικόν. Οὕτως ἡ καθολικὴ βούλησις δὲν εἶναι ἡ βούλησις **πάντων**, ἀλλ' ἡ ἔννοια τῆς βουλήσεως, οἱ δὲ νόμοι εἶναι οἱ **μερικοὶ** διορισμοὶ τῆς βουλήσεως στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης.

Σχόλιον.—Σχετικῶς πρὸς τὴν συνήθη ἐξήγησιν τῆς γεννήσεως καὶ τῆς μορφώσεως τῶν ἐννοιῶν, παρατηρητέον ὅτι οὐδόλως ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ μορφοῦντες τὰς ἐννοίας, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὴν ἔννοιαν ὥς τι γεννώμενον. Ἡ ἔννοια δὲν εἶναι μὲν τὸ Εἶναι ἢ τὸ ἄμεσον, διότι ἡ ἐμμεσότης ἀνήκει εἰς αὐτήν, ἀλλ' οὕτως ὥστε ἡ ἔννοια ἐμμεσοποιεῖ αὐτὴ ἑαυτὴν δι' ἑαυτῆς. Εἶναι ἄτοπον νὰ νομίζωμεν, ὅτι πρῶτον ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα ἀποτελοῦντα τὸ περιεχόμενον τῶν παραστάσεων ἡμῶν καὶ ὅτι ἔπειτα προστιθεμένη ἡ ὑποκειμενικὴ ἐνέργεια ἡμῶν σχηματίζει τὴν ἔννοιαν δι' ἀφαιρέσεως καὶ γενικεύσεως. Τοὐναντίον ἡ ἔννοια εἶναι ἡ πρώτη ἀληθινὴ ἀρχὴ καὶ τὰ πράγματα εἶναι ὅ,τι εἶναι διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ἐννοίας, ἥτις ἐνοικεῖ καὶ φανεροῦται ἐν αὐτοῖς. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις ἡμῶν, ὅτε λέγομεν ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός, ἢ ἄλλως ὅτι ὁ κόσμος καὶ τὰ πεπερασμένα ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ πληρώματος τῶν θείων νοημάτων καὶ κριμάτων. Οὕτως ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ νόησις καί, ἀκριβέστερον, ἡ ἔννοια εἶναι ἡ ἄπειρος μορφή, ἢ ἡ ἐλευθέρα δημιουργικὴ ἐνέργεια, ἥτις ἵνα ἐνεργοποιηθῇ δὲν ἔσχε χρείαν ὕλης ὑπαρχούσης ἐκτὸς αὐτῆς.

Η Λογική του Χέγκελ (μετφ. Παύλου Γρατσιάτου)

«…Όπως μόλις υπονοήθηκε, για την κατανόηση της χεγκελιανής φιλοσοφίας, τόσο γενικά όσο και ειδικότερα σχετικά με το δίκαιο, την αστική κοινωνία και το κράτος, είναι σημαντικό να έχουμε υπόψη μας τη σύλληψη του πνεύματος, όχι ως υπόστασης, αλλά ως υποκειμένου που δρα. Όπως επισημαίνει ο Χέγκελ: «Κατά τη δική μου εκτίμηση, η οποία μόνο με την παρουσία του ίδιου του συστήματος πρέπει να δικαιολογείται, το παν εξαρτάται από τούτο: να συλλαμβάνουμε και να εκφράζουμε το αληθές όχι ως υπόσταση,

αλλά μάλλον ως υποκείμενο». Για να το διατυπώσουμε και διαφορετικά είναι το Πνεύμα που παράγει τους καθορισμούς του....

»http://users.dra.sch.gr/symfo Βασίλης Συμεωνίδης, προσωπικός δικτυακός τόπος

Προοίμιο Γ

2. ***Ἐξωτερικὴ ἀντανάκλασις.*** Ἡ ἀντανάκλασις συνήθως ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ κίνησις τῆς κριτικῆς δυνάμεως, ἥτις ἐξυψοῦται ὑπεράνω δεδομένης ἀμέσου παραστάσεως καὶ ἀναζητεῖ δι' αὐτὴν καθολικοὺς διορισμοὺς ἢ συγκρίνει πρὸς αὐτούς. Ὁ Κάντιος ἀντιθέτει τὴν ἀντανακλῶσαν πρὸς τὴν διορίζουσαν κριτικὴν δύναμιν. Τὴν δύναμιν τῆς κρίσεως ὁρίζει γενικῶς, ὅτι εἶναι ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν τὸ μερικὸν ὡς περιεχόμενον ὑπὸ τὸ καθολικόν. Καὶ ἐὰν μὲν δίδεται τὸ καθόλου (ὁ κανών, ἡ ἀρχή, ὁ νόμος), ἡ κριτικὴ δύναμις, ἥτις προσλαμβάνει τὸ μερικὸν ὑπ' αὐτό, εἶναι **διορίζουσα.** Ἐὰν ὅμως δίδεται τὸ μερικόν, καὶ ἐν τούτῳ αὕτη εὑρίσκει τὸ καθόλου, ἡ κριτικὴ δύναμις εἶναι ἁπλῶς ἀντανακλῶσα. Οὕτως ἡ ἀντανάκλασις εἶναι ἐνταῦθα ἡ ὑπεράνω τοῦ ἀμέσου ἐξύψωσις εἰς τὸ καθόλου, εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἀντανάκλασις, ἥτις ἀναφέρεται πρὸς τὸ ἄμεσον, ὡς εἴς τι δεδομένον. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχει ἡ ἔννοια τῆς ἀπολύτου ἀντανακλάσεως. Διότι τὸ καθόλου, ἡ ἀρχή, ὁ κανών, ἢ ὁ νόμος, εἰς ὃ προχωρεῖ αὕτη ἐν τῇ διοριστικῇ ἐνεργείᾳ αὐτῆς, θεωρεῖται ὡς ἡ Οὐσία ἐκείνου τοῦ ἀμέσου, ἐξ οὗ γίνεται ἀρχὴ τῆς κινήσεως, ἑπομένως τοῦτο τίθεται ὡς μὴ ὂν (nichtiges) καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπιστροφή, ἡ διοριστικὴ ἐνέργεια τῆς ἀντανακλάσεως, θεωρεῖται ὡς τὸ θέτειν τὸ ἄμεσον κατὰ τὸ ἀληθὲς Εἶναι αὐτῶν. Ἑπομένως ἐκεῖνο ὅπερ ἡ ἀντανάκλασις ἐνεργεῖ ἐν αὐτῷ καὶ οἱ διορισμοί, οἱ ἐξ αὐτῆς προερχόμενοι, δὲν εἶναί τι ἐξωτερικὸν πρὸς τὸ ἄμεσον ἐκεῖνο, ἀλλ' εἶναι αὐτὸ τὸ ἰδιάζον εἶναι αὐτοῦ. Οὕτως ἡ ἀντανάκλασις καὶ τὸ εἶναι τοῦτο εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Η Λογική του Χέγκελ (μετφ. Παύλου Γρατσιάτου)

Ούτως ή άλλως, παρά ταύτα, στα παρακάτω προτεινόμενα, η Έννοια οφείλει να εκλαμβάνεται ως οργανική αντανάκλαση ή κατά το μάλλον, ως αξιόπιστος οργανικός κωδικός τής Εμπειρίας, της Πραγματικότητας και της ΣυνΑισθητικής συλλογιστικής διαδικασίας-ουσίας. Ως αξιόπιστη προβολή/υποκατάστατο του Περιρρέοντος και της Δομή του συμπεριλαμβανομένης της Συλλογιστικής σκοπιμότητας.

« Οι συλλογισμοί διακρίνονται σε παραγωγικούς, επαγωγικούς, αναλογικούς:
-Στον παραγωγικό συλλογισμό ξεκινούμε από κάτι γενικό και αφηρημένο (μια αρχή, έναν ορισμό, έναν κανόνα κτλ.), που θεωρείται ότι έχει αποδειγμένη ισχύ ή ότι αποτελεί εύλογη υπόθεση, και καταλήγουμε σε κάτι ειδικό - στον καθορισμό ή τη διευκρίνιση μιας συγκεκριμένης πρότασης.
-Στον επαγωγικό συλλογισμό ακολουθούμε πορεία αντίστροφη προς τον παραγωγικό: ξεκινούμε από το ειδικό και το συγκεκριμένο και καταλήγουμε στο γενικό και το αφηρημένο• από τις επιμέρους περιπτώσεις στον κανόνα, στο νόμο που τις διέπει. Στον επαγωγικό συλλογισμό οδηγούμαστε στο συμπέρασμα συνήθως πιθανολογικά, με την πεποίθηση ή την προσδοκία ότι, αυτό που ισχύει για κάποιο μέρος / τμήμα που μελετήσαμε, θα ισχύει και για τα υπόλοιπα τμήματα του συνόλου.
-Στον αναλογικό συλλογισμό από τα επιμέρους συμπεραίνουμε πάλι για τα επιμέρους. Ο αναλογικός συλλογισμός στην περίπτωση αυτή είναι συχνά πολύ ασθενής ως προς το βαθμό πιθανότητας.»

Άλλωστε, η ΣυνΑισθητική της Πολιτισμικής δράσης και παραμέτρου είναι συλλογιστικός και μόνο, συνδυαστικός μονόδρομος Εμπειρίας και Διανόησης.

Περί <u>Συναίσθησης</u>:

Κάθε Υποκείμενο είναι Οργανισμός και η Συναίσθησή του είναι το «Πολίτμπυρο»......είτε αυτό συνίσταται/εντοπίζεται στη Νομοτέλεια ή στη Νομο_Τέλειά του..........

Αναφορικά με τον Homo Sapiens, πρόκειται για την Οργανική του πραγματικότητα, οργανωτική παράμετρο του εννοιολογικού του Περιρρέοντος και της Σχετικότητάς της/του, ...είναι το συνεκτικό της/του στοιχείο και συνάμα η εξελικτική επισπεύδουσα προς την Υπερκείμενη Οργανική, οργανωτική εννοιολογική του πληρότητα.

Καθόσον αφορά το τελευταίο, τούτη μπορεί να προσδιοριστεί ως η μερική «καθημερινότητά του», με χωροχρονικές διασυνθέσεις παρελθόντος και μέλλοντός

της, μέσω της συνεισφοράς των συνιστωσών της, ΕνΣ και ΑυτοΣ, ομού της εργαλειοθήκης τους/της, της αισθητικής, της ψυχολογίας, της μνήμης κλπ.

Ο Χώρος τής ΣυνΑισθητικής Πραγματικότητας είναι τετραδιάστατος εννοιολογικά και ίσως όχι μόνο, ...και συμπεριλαμβάνει την οργανική Σχετικότητά της, ως τέταρτη παράμετρο.

Έτσι, σύμφωνα με τα παραπάνω, στην ευρεία τους έννοια η «Γνώση κι η Μάθηση», είναι μέρος της εξελικτικής της διαδικασίας ...και αντίστροφα, ανεξάρτητα από την ύπαρξη κεντρικού Συναισθητικού εγκεφαλονωτιαίου οργάνου.

Ο Χώρος της λοιπόν ως τετραδιάστατης λειτουργικής Ενότητας είναι/κατέχει την Αντικειμενική ιδιότητα της Συναισθητικής Πραγματικότητας* και ο Χρόνος την Υποκειμενική ιδιότητά της και το ρόλο της, ...της Ιστορικότητάς της.

Κατά τον Ross (σελ. 335), ο Αριστοτέλης θεωρεί δεδομένη: «...*την ταυτότητα της φύσης ενός πράγματος με τον σκοπό προς τον οποίο κατατείνει...*» (Εντελέχεια)..και περαιτέρω με τη χρήση Επαγωγικής συλλογιστικής άγεται στην «...*προτεραιότητα του όλου σε σχέση με το μέρος...*», ήτοι στην Ευδαιμονία.

Από τα εν λόγω προκύπτει αυτονόητα η ανάγκη της Ενότητας, Συνέπειας και Συνέχειας του χωροχρόνου της Συναίσθησης, άλλως εγκαθίστανται στον επισπεύδοντα Λόγο της ανεξέλεγκτα δολιχοδρομικά συμπλέγματα, γιατί ο Υποκείμενος Συναισθητικός Λόγος θα είναι περιεκτικός και έμπλεος από παραστάσεις κι εμπειρίες ασύγχρονες, με

επίταση της εν λόγω κρισιμότητας από τον παραισθητικό συσχετισμό της βιολίμπιντο** και του διαισθητικού οιστρογόνου***.

....

*Εμβόλιμη Σημ.: Είναι ενδεικτική η Αισθητική του Παρθενώνα, όπου παραβιάστηκε το τρισδιάστατο του παραλληλόγραμμου στερεότυπου, προς χάρη της Σχετικής του ΣυνΑισθητικής αρτιότητας.

**Το αλκοόλ είναι λίγο έως πολύ ανασταλτικό της διανοητικής παραμέτρου, που συνεπάγεται/συνεπιφέρει στην οιστρογονική επιρροή και επέκταση επί της συναισθητικής σχετικότητας και του Λόγου.

***Τα Οιστρογόνα της Συναισθητικής έχουν βιοχημική αιτία κι αφορμή, ενώ η βιολίμπιτο είναι πολιτισμικής προέλευσης με κατεχόμενη έδρα ψυχολογική.

....

Περαιτέρω: Η εν λόγω, οργανική ολοκλήρωση, υφίσταται ως νέος **χωρικός** φορέας, που εντασσόμενος στο σύστημα Υπερκείμενου Συναισθητικού Υποκειμένου, στη διαχρονική του εννοιολογική εξέλιξη τον εμπλουτίζει ή υπονομεύει ....κ.ο.κ.

Επί παραδείγματι, η έννοια της Αγάπης είναι μεν Υποκείμενος, αλλά και Υπερ_κείμενος Οργανισμός, που εμπεριέχει τον Έρωτα και άλλους μερικότερους, ...ή μερικότερες έννοιες.

Με την οργανωτική τους ολοκλήρωση, η ΣυνΑ των εν λόγω μερικών υπο_κείμενων υπάγεται/εντάσσεται

ιδεολογικά/συλλογιστικά στην Υπερ_κείμενη έννοια και ούτω πως μπορούμε να πούμε πως τούτης η αφετηρία/αιτία οφείλεται/οργανώνεται/προκύπτει από τη/με τη μερική ΕνΣυναισθητική και ΑυτοΣ ένταξη και λειτουργία. Οι συζητούμενες υποσυνιστώσες εντάσσονται επαγωγικά, παραγωγικά ή αναλογικά, για να διαμορφωθεί η Υπερ_κείμενη συνισταμένη.

Η παραπάνω Οργανική Ολοκλήρωση είναι/σημαίνει γνωσιολογική κι εννοιολογική κατάκτηση από τον Υπερκείμενο Οργανισμό και, υπό ευρεία έννοια, ... συρρίκνωση τού εντέλει Άπειρου Υποκείμενου-Υπερκείμενου.

Δηλαδή η οργανική ολοκλήρωση εννοιολογικά μιας ατελούς έννοιας ενός Υπερ_κείμενου_Υποκείμενου λειτουργεί ως εξελικτικό πλεονέκτημά του σε βάρος της Απειρίας και του Άπειρου.

...ἂν τὸ σύμπαν εἶναι σύστημα, ἤτοι ἑνότης πολλῶν καὶ διαφόρων ὄντων, συνδεδεμένων δι' ἀναφορῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπολύτων, ἀναγκαίως τοιοῦτον σύστημα ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ ἡ γνῶσις αὐτῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη παρὰ τὸν νόμον τῆς ταυτότητος ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς καθολικὸς καὶ ἀπόλυτος ὁ νόμος τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς σχέσεως τῶν διαφορῶν, ἀνάγκη νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι πᾶν ὂν εἶναι ἑνότης διαφορῶν, καὶ ὅτι ἄρα ἀληθὴς νόησις εἶναι ἐκείνη, ἥτις τὰ ἀντικείμενα αὐτῆς θεωρεῖ καὶ συλλαμβάνει ὡς ἑνότητας διαφόρων καὶ ἐναντίων διορισμῶν, ὅπως καὶ αὐτὴ ὡς ***αὐτοσυνειδησία*** εἶναι ἑνότης καὶ διαλλαγὴ δύο ἐναντίων, ὧν ἑκάτερον εἶναι αὐτὴ ἡ νόησις ἔνθεν μὲν ὡς ὑποκείμενον, ἑτέρωθεν δὲ ὡς ἀντικείμενον. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγάλη ἀνακάλυψις τοῦ Ἑγέλου, ὅτι δηλαδὴ τὴν φιλοσοφικὴν νόησιν συνέλαβεν ὡς ἔννοιαν καθολικὴν καὶ συγκεκριμένην....

Προλεγόμενα Π. Γρατσιάνου, 1915 "Η Λογική (Γ.Γ Έγελου)

Από πιο συνοπτική προσέγγιση: Η Καθολικότητα του Πράγματος είναι εννοιολογικός μονόδρομος για την Αλήθεια του, ...και η εν λόγω σύλληψη είναι Συναισθητική αποκλειστικότητα, ...που προσεγγίζεται διαμέσου της ΕνΣυναισθητικής και της ΑυτοΣυναισθητικής οργανικής, οργανωτικής ατομικότητας του Homo Sapiens, της Επαγωγικής αφετηρίας και του Αιτιατού εν πρώτοις.

Για παράδειγμα, η οργανική «βαρυτική» σχέση/Συναίσθηση-νόμος και παράμετρος μιας εννοιολογικής Αλήθειας ή Πραγματικότητας, οφείλει να ανευρίσκεται ή να υπονοείται στην εννοιολογική καθολικότητα του ατομικού της, για νάναι ολοκληρωμένο, διαφωτιστικό και εξελικτικό πλεονέκτημα....

Εξάλλου, πλην της τεχνικής, επίσης η κριτική στα έργα Τέχνης γίνεται πάνω σ` αυτήν τη Σχετική της πληρότητα και στην αρτιότητά της ...εντός της έννοιας που ανασυσταίνουν, ...δηλαδή του Οργανισμού της, ...ως ΕνΣυναισθητικού ή ΑυτοΣυναισθητικού καθρέφτη και εξελικτικός εμπλουτισμός για τον Υπερκείμενο παρατηρητή, είτε ως αλληλέγγυα ή ναρκισσιστική λύτρωση/ικανοποίησή του...

Περί <u>ΕνΣυναίσθησης</u>:

Πρόκειται για εργαλείο Οικειότητας με το Περιρρέον και εξοικείωσης της ΑυτοΣυναίσθησης.

Εν άλλοις, Αίσθημα Οργανικής Ολοκλήρωσης και υπαρξιακή παράμετρος κατέναντι της Εντελέχειας και της Εντροπίας.

Νοητικά είναι έννοια κανονιστική κι αφαιρετική, ...ego και alter ego της ΑυτοΣυναίσθησης, ...εφαλτήριο και διαλεκτικός όρος της ΣυνΑίσθησης συνάμα, που παίζει κρίσιμο και αποφασιστικό ρόλο στην Ενότητα, στη Συνέχεια και στη Συνέπεια του Συναισθητικού Συστήματος, στην Οργανική λειτουργική του ισορροπία κι αρτιότητα.

Στην περίπτωση της ανθρώπινης κοινωνιολογίας έχει φορείς, τόσο αισθητικούς ή συναισθητικούς, όσο και ιδεοληπτικούς όπως είναι το γένος, η ιθαγένεια, η γλώσσα, η γεωγραφία, η εθνικότητα κά

Παρατήρησις.—Πρὸς διασάφησιν τοῦ αἰσθητοῦ λαμβάνεται ἡ ἐξωτερικὴ πηγὴ αὐτοῦ, αἱ αἰσθήσεις ἢ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα. Ἀλλ᾽ ἡ ἔκφρασις ***ὄργανα*** οὐδένα δίδει διορισμὸν σχετικῶς πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ δι᾽ αὐτῶν συλλαμβάνεται. Ἡ διαφορὰ τοῦ αἰσθητοῦ ἀπὸ τοῦ νοητοῦ εἶναι ὅτι ἐκείνου ὁ διορισμὸς εἶναι ἡ ***ἀτομικότης***· καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀτομικὸν (τὸ ὅλως ἀφῃρημένον, τὸ ἄτομον) εἶναι καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἄλλο, τὰ αἰσθητὰ εἶναι ἐκτὸς ἀλλήλων. Τῆς ἐξωτερικότητος δὲ ταύτης αἱ μᾶλλον ἀφῃρημέναι μορφαὶ εἰσὶ τὸ παρ᾽ ἄλληλα καὶ μετ᾽ ἄλληλα εἶναι (παράθεσις καὶ διαδοχή).—***Τὸ παριστάναι*** ὡς περιεχόμενον ἔχει μὲν τοιοῦτον αἰσθητὸν ὑλικόν, ἀλλὰ τεθειμένον μετὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ***ἐμοῦ*** (καθ᾽ ὃν δηλαδὴ τὸ περιεχόμενον τοῦτο εἶναι ἐν ἐμοί) καὶ τῆς ***καθολικότητος***, τῆς πρὸς ἑαυτὸ ἀναφορᾶς, τῆς ἁπλότητος. Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ αἰσθητοῦ ἡ παράστασις ἔχει ὡς περιεχόμενον καὶ ὑλικὸν πηγάζον ἐκ τῆς αὐτοσυνειδήτου νοήσεως. Τοιαῦται εἶναι αἱ παραστάσεις τοῦ δικαίου, τῆς ἠθικότητος, τῆς θρησκείας καὶ αὐτῆς τῆς νοήσεως, καὶ δὲν εἶναι ἐπίσης εὔκολον νὰ εὑρεθῇ ποῦ κεῖται ἡ διαφορὰ τῶν ***παραστάσεων*** τούτων ἀπὸ τῶν ***νοημάτων*** τοῦ περιεχομένου τούτου. Διότι ἐνταῦθα τὸ περιεχόμενον εἶναι ἡ καθαρὰ νόησις, ὅπως εἶναι τοιαύτη καὶ ἡ μορφὴ τῆς καθολικότητος, ἣν τὸ περιεχόμενον τοῦτο ἔλαβεν ἤδη, διότι εἶναι ἐν ἐμοὶ (τῷ πνεύματι), ἐν γένει διότι εἶναι παράστασις. Ἀλλὰ τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς παραστάσεως, ἐν γένει καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀναφορὰν ταύτην, κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ἐν αὐτῇ τὸ περιεχόμενον ἐκεῖνο μένει ἐν καταστάσει ἀτομικεύσεως (χωρισμοῦ). Τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἄλλοι ὅμοιοι διορισμοὶ δὲν εἶναι βέβαια ἐν αἰσθητῇ ***τοπικῇ*** ἐξωτερικότητι πρὸς ἀλλήλους. Ἐμφανίζονται μὲν διαδοχικῶς ἐν τῷ χρόνῳ, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν χρόνον, οὔτε παρίσταται ὡς παρερχόμενον καὶ μεταβαλλόμενον ἐν αὐτῷ. Ἀλλ᾽ ὅμως τοιοῦτοι καθ᾽ ἑαυτοὺς πνευματικοὶ διορισμοὶ ἵστανται ἐπίσης μεμονωμένοι ἐν τῇ εὐρείᾳ περιοχῇ τῆς ἐσωτερικῆς ἀφῃρημένης καθολικότητος τῆς παραστάσεως ἐν γένει. Ἐν τῇ ἀπομονώσει (ἀτομικεύσει) ταύτῃ εἶναι αὗται ***ἁπλῶς*** δίκαιον, καθῆκον, Θεός. Ἡ παράστασις ἢ ἐμμένει ἐν τῷ διορισμῷ τούτῳ, ὅτι τὸ δίκαιον εἶναι τὸ δίκαιον, ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Θεός, ἢ λαμβάνει μᾶλλον ἀνεπτυγμένους διορισμούς, π. χ. ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, πάνσοφος, παντοδύναμος κτλ. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὡσαύτως ἀριθμοῦνται πολλοὶ μεμονωμένοι ἁπλοῖ διορισμοί, οἵτινες, παρὰ τὸν σύνδεσμον τὸν ἑνοῦντα αὐτοὺς ἐν τῷ ὑποκειμένῳ, μένουσιν ἐκτὸς ἀλλήλων.—Ἐνταῦθα φαίνεται ἡ ἀναφορὰ τῆς παραστάσεως πρὸς τὴν ***διάνοιαν***, ἥτις διακρίνεται ἐκείνης κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰσάγει εἰς τοὺς μεμονωμένους διορισμοὺς τῆς παραστάσεως σχέσεις καθολικοῦ καὶ μερικοῦ, ἢ αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος κ.λ π., καὶ ἑπομένως ἀναφορᾶς ἀναγκαίας, ἐνῷ ἡ παράστασις ἀρκεῖται νὰ θέτῃ τοὺς διορισμοὺς ἐν τῷ ἀορίστῳ χώρῳ αὐτῆς παρ᾽ ἀλλήλους καὶ νὰ συνδέῃ αὐτοὺς διὰ τοῦ ἁπλοῦ ***καί***.—

Προλεγόμενα Π. Γρατσιάνου, 1915 "Η Λογική (Γ.Γ Έγελου)

Περί **<u>ΑυτοΣυναίσθησης</u>**:

Θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε και Μερική ΕνΣυναίσθηση, αφού στην ασυμπλεγματική της μορφή αντλεί και αρδεύεται από τούτη...

Τούτη, στην απόλυτη εννοιολογική της σύλληψη αφορά και είναι το στοιχειώδες, ολοκληρωμένο σωματίδιο «του θεού».

Είναι η στοιχειώδης ΣυνΑισθητική ατομικότητα, τόσο καθολικής, όσο και μερικότερης φαινομενολογίας της.

Στη ζωική της παράμετρο έχει φορείς όπως την ομοιοστασία, τη συμπαθητική και την παρασυμπαθητική λειτουργία, την ΕνΣυναισθητική κά....

«...Ακόμη καί οι πιό αφηρημένες καί πιο μεταφυσικές έννοιες τού Χέγκελ είναι διαποτισμένες άπό τήν εμπειρία - από τήν εμπειρία ενός
κόσμου μέσα στόν όποιο τό μή λογικό γίνεται λογικό καί, σάν τέτοιο,
καθορίζει τά γεγονότα ενός κόσμου μέσα στόν όποιο ή άνελευθερία είναι ή προϋπόθεση τής ελευθερίας, καί ό πόλεμος ό εγγυητής τής ειρήνης.*
Αυτός ό κόσμος αντιφάσκει μέ τόν εαυτό του. Ή κοινή λογική καί ή επιστήμη καθορίζονται άπ' αυτή τήν αντίφαση· άλλά ή φιλοσοφική σκέψη αρχίζει άπό τήν αναγνώριση ότι τά γεγονότα δεν αντιστοιχούν
στις έννοιες πού επιβάλλονται άπό τήν κοινή λογική καί τόν επιστημονικό λόγο - αρχίζει, δηλαδή, άπό τήν άρνηση της νά τίς αποδεχτεί. Στό βαθμό πού οί έννοιες αυτές παραβλέπουν τίς αναπότρεπτες αντιφάσεις πού συνιστούν τήν πραγματικότητα, αποσπώνται άπό τήν ίδια τή διαδικασία τής πραγματικότητας. Ή άρνηση αυτών των εννοιών εκ μέρους τής διαλεκτικής δέν είναι μόνο μιά κριτική της κονφορμιστικής λογικής, ή οποία αρνείται τήν πραγματικότητα τών
αντιφάσεων είναι καί μιά κριτική τής δεδομένης κατάστασης πάνω

στίς δικές της λογικές βάσεις - μιά κριτική τού κατεστημένου συστήματος
ζωής πού αρνείται τίς ίδιες του τίς υποσχέσεις καί δυνατότητες....»
(Μαρκούζε: Λόγος κι Επανάσταση)...............
.....Τίποτα τό πραγματικό δέν υπάρχει πού νά μή συντηρεί τήν ύπαρξη
του μ' εναν αγώνα ζωής καί θανάτου μέ τίς καταστάσεις καί τίς συνθήκες
τής ύπαρξης του. Ό αγώνας μπορεί νά είναι τυφλός ή καί ασυνείδητος,
όπως στήν ανόργανη ύλη, μπορεί νά είναι συνειδητός καί προγραμματισμένος, όπως ό αγώνας τού άνθρωπου μέ τίς κοινωνικές
καί μέ τίς φυσικές συνθήκες. Ή πραγματικότητα είναι τό συνεχώς άνανεούμενο αποτέλεσμα τής λειτουργίας τής ύπαρξης - τής συνειδητής
ή ασυνείδητης λειτουργίας κατά τήν οποία «αυτό πού είναι» γίνεται «άλλο»· καί ή ταυτότητα δέν είναι παρά ή συνεχής άρνηση τής ατελούς υπάρξεως, τό υποκείμενο πού διατηρεί τόν εαυτό του κατά τή μετάβαση του στήν κατάσταση τού «άλλου». Συνεπώς κάθε πραγματικότητα
είναι μιά πραγμάτωση - μιά εξέλιξη τής «υποκειμενικότητας ». Αυτή ή τελευταία «βρίσκει τόν εαυτό της» μέσα στήν ιστορία, όπου ή εξέλιξη ενέχει ένα λογικό περιεχόμενο· ό Χέγκελ ορίζει αυτό τό περιεχόμενο ώς «πρόβαση στή συνείδηση τής ελευθερίας».(στο ίδιο)............